

Hồi 23

Thần Bí Lão Nhân

Sau phòng ngủ còn có một gian phòng nhỏ, ẩn ước có tiếng nước chảy văng vẳng.

Hắn nhin không được, bước tới, cửa không cài then, hắn chỉ nhìn một cái, nhiệt huyết toàn thân cơ hồ toàn bộ đều trào lên đến đỉnh đầu.

Căn phòng nhỏ đằng sau phòng ngủ không ngờ là một hồ tắm rất hoa lệ, hơi nóng trong hồ nóng đằng đẵng, bốn bên lan can khắc hoa khảm ngọc, trên lan can còn giắt một bạch bố trường bào dài thượt.

Một người đứng quay lưng về phía hắn trong hồ tắm, da trắng như tuyết, mịn màng như tơ, eo thon thả, mông tròn căng, đôi chân dài thẳng thớm, nhìn giống như một pho tượng bạch ngọc.

Phó Hồng Tuyết nhìn không thấy mặt nàng, chỉ thấy bao nhiêu tóc tai trên đầu nàng đều đã cạo hết, trên đầu còn có vết thẹo hương thụ giới.

Người đang tắm đó không ngờ là một ni cô.

Phó Hồng Tuyết tịnh không phải là chưa thấy qua nữ nhân, cũng không phải là chưa thấy qua nữ nhân lỏa thể, nhưng một ni cô lỏa thể, hoàn toàn là một chuyện khác.

Thân thể ni cô đó mỹ miều, tuy làm cho hắn mất nhìn tâm động, nhưng tuyệt không dám nhìn lần thứ hai.

Hắn lập tức chạy ra, qua một hồi rất lâu, hơi thở mới dần dần hồi phục lại như thường.

Trong tâm hắn lập tức có một ý nghĩ kỳ quái:

- Ni cô đó có phải là Minh Nguyệt Tâm ?

Trải qua bao nhiêu đả kích, Minh Nguyệt Tâm rất có thể đã xuất gia làm ni cô, nhưng hắn lại không có dũng khí để quay trở lại chứng thật.

Đến lúc đó, hắn lại thấy một cánh cửa, cánh cửa gỗ điêu khắc hoa lá cũng một dạng, phảng phất cũng không cài then.

Căn phòng này có phải là căn phòng mà hắn nguyên lai trú ngụ ? Hắn hoàn toàn vô phương xác định.

Trong phòng có thể là Minh Nguyệt Tâm, cũng có thể là Trác phu nhân tâm như

độc xà.

Một khi đã đến, hấn đương nhiên phải đi vào nhìn coi. Hấn trước hết gõ cửa, không có ai trả lời, nhẹ nhàng đẩy cửa, bên trong quả nhiên cũng có đồ ăn, đã đến giờ ăn, vô luận là dạng người nào cũng đều phải ăn.

Một mùi thơm tho tho bốc lên, trong sáu món đồ ăn trên bàn, quả nhiên có cá chiên bột, sườn ram chua ngọt.

Hấn lại đi ra, đi qua vô số vòng rẽ, hấn đã về đến chỗ hấn xuất phát hồi nãy, hấn thở phào một hơi, đang chuẩn bị đẩy cửa bước vào, đột nhiên "bình" một tiếng, cửa đóng âm lại.

Thanh âm nữ nhân lạnh như băng từ trong cửa phát ra:

- Ai núp bên ngoài ? Mau đi đi.

Phó Hồng Tuyết giật mình muốn nhảy dựng.

Hấn nghe thanh âm đó, đó chính là thanh âm của Minh Nguyệt Tâm, hấn nhin không được, hỏi:

- Minh Nguyệt Tâm, là nàng ?

Qua nửa canh giờ, hấn lại báo tên mình, hấn nghĩ Minh Nguyệt Tâm nhất định sẽ mở cửa.

Ai biết được nàng lại lạnh lùng thốt:

- Ta không nhận ra người, người mau đi đi.

Nàng có phải có nỗi khổ bất đắc dĩ gì không ? Có phải bị người canh chừng, không dám nhận hấn ?

Phó Hồng Tuyết đột nhiên dụng lực xô cửa. Cánh cửa gỗ coi vậy mà rất yếu, xô một cái đã mở toang.

Hấn xông vào, một người ngồi trên giường lạnh lùng nhìn hấn, lại không phải là Minh Nguyệt Tâm, là Trác phu nhân.

Nàng xem ra cũng giống như vừa ra khỏi hồ tắm, trên thân thể lỏa lồ đã khoác một tấm lụa tơ mềm mịn, lụa lấp lánh, làm cho người nàng càng mê hồn hơn. Phó Hồng Tuyết ngẩn người.

Trác phu nhân lạnh lùng thốt:

- Người không nên xông vào đây. Người nên biết ta hiện tại là vợ người khác.

Thanh âm của nàng mừng rỡ quả nhiên tương tự Minh Nguyệt Tâm. Phó Hồng Tuyết nhìn thẳng nàng, phảng phất muốn nhìn ra bí mật gì đó trên mặt nàng.

Trác phu nhân hỏi:

- Ta đã đem Trác Ngọc Trinh đến cho người, người vì sao còn đến đây tìm ta ?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Bởi vì người là người ta muốn tìm, người là Minh Nguyệt Tâm.

Trong phòng không có tiếng động, trên mặt Trác phu nhân không có biểu tình, giống như mang mặt nạ.

Có lẽ đây là diện mạo thật của nàng, cũng có lẽ không phải, nhưng những chuyện đó không quan trọng, chỉ cần hẳn biết nàng là Minh Nguyệt Tâm, điểm đó mới là quan trọng nhất.

Nàng ngồi bất động, cũng không biết qua bao lâu, chung quy thở dài một hơi:

- Người lầm rồi.

Phó Hồng Tuyết thốt:

- Ồ ?

Trác phu nhân điềm đạm thốt:

- Trên thế gian căn bản không có một người giống như Minh Nguyệt Tâm, minh nguyệt vốn vô tâm.

Phó Hồng Tuyết thừa nhận.

Minh nguyệt có tâm, vốn cũng giống như tường vi không có gai, chỉ có trong thân thoại và truyền thuyết mới xuất hiện.

Trác phu nhân thốt:

- Có lẽ người trước đây quả thật đã thấy qua Minh Nguyệt Tâm ở nơi khác, nhưng người đó cũng giống như Thúc Bình lúc trước, đã không còn tồn tại.

Tình xưa khó quên vĩnh viễn gây thống khổ, cũng có lẽ bởi vì nàng biết hẳn vĩnh viễn không dám đối diện gương mặt đó nữa, cho nên mới làm ra bộ dạng này, để hẳn vĩnh viễn cũng không nhìn ra sự nguy trang của nàng.

Đến lúc có ánh mặt trời ác độc, nàng thậm chí còn có thể mang tấm mặt nạ luôn luôn cười tươi đó. Sau đó nàng lại chợt thất tung, Minh Nguyệt Tâm cũng vĩnh viễn biến mất, giống như từ đó đến giờ đều không tồn tại.

Phó Hồng Tuyết thốt:

- Chỉ trách người làm sai một chuyện, người không nên giết Trác Ngọc Trinh.

--- Người không yêu, làm sao có đổ tội ? Người tương kiến chỉ nửa ngày, làm sao có yêu ?

Trên khuôn mặt trắng nhợt của Phó Hồng Tuyết, đã ửng hồng kỳ dị:

- Người giết ả, chỉ vì người hận ta.

Trên mặt nàng, trong mắt đột nhiên dâng đầy vẻ oán hận.

--- Người không yêu, làm sao có hận ?

- Minh Nguyệt Tâm vì người mà chết, người lại không nhắc đến nàng, Trác Ngọc Trinh hại người như vậy, người ngược lại luôn luôn lo lắng cho ả.

Những câu nói đó không nói ra, cũng bắt tất phải nói.

Nàng đột nhiên hét lớn:

- Không sai, ta hận người, cho nên ta hy vọng người chết.

Nàng quay mình đi ra phía sau căn phòng, chỉ nghe "bóc" một tiếng, giống như có người nhảy vào hồ tắm. Nhưng đợi đến lúc Phó Hồng Tuyết tiến vào nhìn, trong hồ tắm lại không có người, trong phòng cũng không có người.

oOo

Tiếng bạt kiếm đơn điệu ngắn gọn còn vang lên, phảng phất ngay bên ngoài cửa sổ, nhưng kéo màn, mở cửa sổ, bên ngoài lại chỉ là một vách đá, chỉ có nhiều lỗ thông khí nhỏ. Nhìn những lỗ thông khí nhỏ đó, bên ngoài chỉ là một màn hắc ám, cũng không biết là nơi nào.

Nàng đã đi đâu ? Trong căn phòng nhỏ đó không còn nghi ngờ gì nữa còn có thông lộ bí mật, Phó Hồng Tuyết lại đã không còn muốn đi tìm nữa, hấn đã tìm ra người hấn muốn tìm, cũng biết vì sao nàng phải giết Trác Ngọc Trinh.

Hiện tại chuyện hấn có thể làm là đợi chờ, đợi chờ trận chiến ngày mai. Đợi ở đây tuy cũng vậy, nhưng hấn lại không chịu lưu lại ở đây, đẩy cửa bước ra, trên đường tiếng bạt kiếm nghe phảng phất càng gần hơn.

Hấn biết mình tuyệt đối không có phương pháp an tâm nghỉ ngơi, Trác phu nhân cũng tuyệt đối không để hấn yên. Nàng nhất định nghĩ ra cách quấy rối hấn, để hấn lo lắng khẩn trương, tâm thần bất định.

Khi một nữ nhân muốn hận một nam nhân, lúc nào cũng đều có thể tìm ra trăm ngàn lý do. Trong chuyện này tuy còn có rất nhiều chỗ vô phương giải thích, hấn lại đã không chịu suy nghĩ nữa, chỉ cần có thể đánh bại Công tử Vũ, tất cả mọi nghi vấn đều lập tức được giải đáp, hiện tại hấn hà tất phải nghĩ cho lắm ?

Nếu bại dưới tay Công tử Vũ, những chuyện đó lại càng bắt tất phải quan tâm, vô luận đối với vấn đề nào mà nói, cái chết đều là một thứ giải đáp tốt nhất !

Ngay lúc đó, hấn lại tìm ra một phiến cửa, thanh âm bạt kiếm đằng sau cánh cửa

đó.

Lần này hẳn tin chắc, thanh âm bạt kiếm đích xác từ đằng sau cánh cửa đó phát ra.

Hắn giơ tay đẩy cửa, ngón tay vừa đụng vào cửa, đã phát hiện cánh cửa đó không ngờ là cánh cửa làm bằng sắt.

Đẩy lên đẩy xuống, hẳn đẩy không mở, cũng xô không mở, gõ cửa càng không có ai hồi đáp. Đến lúc hẳn chuẩn bị bỏ cuộc, hẳn đột nhiên phát hiện vòng đồng trên cửa đặc biệt sáng nhoáng, hiển nhiên thường có tay người nắm giữ.

Vòng đồng tịnh không phải là ngọc nữ nhân, cũng không phải là đồ chơi. Nếu không có nguyên nhân đặc biệt, có ai lại xoa nắm một cái vòng đồng ?

Hắn lập tức mày mò nguyên nhân đó, hẳn kéo vòng đồng hết qua trái rồi qua phải, thí nghiệm mấy chục lần, đã phát hiện ra đáp án chính xác. Cánh cửa sắt lập tức mở ra.

Thanh âm bạt kiếm cũng lập tức đình chỉ.

Hắn bước vào căn phòng đó, tịnh không thấy người bạt kiếm, lại thấy một bảo tàng khổng lồ bình sinh hẳn chưa từng thấy qua.

Trên châu, lục ngọc thủy phẩm, miêu nhân nhân, còn có vô số các thức các dạng bảo thạch không biết tên, chất đóng đầy cả căn phòng.

Bảo thạch châu ngọc vô giá trong căn phòng đó còn hơn xa so với trong tưởng tượng của bất cứ một ai. Xem ra trong mắt của chủ nhân chúng, tịnh không phải là trân tích đáng giá, cho nên trong phòng cả một cái hộp cũng đều không thấy, mấy đống trân bảo, giống như những đống rác sáng chói, nằm loạn xạ bốn bề.

Góc phòng lại có một cái tủ sắt, trên cửa có một ổ khóa sắt cực lớn, bên trong giấu cái gì ? Có phải còn trân quý hơn những thứ châu bảo này ?

Muốn mở cái tủ sắt đó, trước hết phải mở ổ khóa sắt. Muốn mở ổ khóa, phải có chìa khóa.

Nhưng trên thế gian lại có hạng người không có chìa khóa cũng có thể mở khóa, hạng người đó tuy không ít, cũng không nhiều. Hà huống ổ khóa đó chế tạo cực kỳ tinh xảo, người không dùng chìa khóa có thể mở nó, trong thiên hạ tuyệt không có quá ba người. Bởi vì hẳn chỉ biết ba vị diệu thủ thần thủ thành danh nhất trong đương kim thiên hạ, lại không biết rằng, trên thế gian còn có người thứ tư.

Phó Hồng Tuyết là người thứ tư.

Hắn rất mau chóng mở được ổ khóa đó, trong tủ chỉ có một thanh kiếm, một quyển sổ.

Một thanh kiếm đỏ tươi, đỏ như máu.

Tròng mắt Phó Hồng Tuyết co thắt, hẳn đương nhiên nhận ra đó là Tường Vi kiếm của Yến Nam Phi.

"Kiếm tại nhân tại, kiếm hủy nhân vong", kiếm của gã còn ở đây, người gã ở đâu ?

Quyển sổ cũ kỹ bạc màu, hiển nhiên thường có người lật qua, đó vốn chỉ là một quyển sổ cũ kỹ, sao lại cất kỹ như đồ trân quý ?

Hắn lật đại một trang, liền phát hiện ra câu trả lời. Trên trang có viết:

Thành Thịnh Đại Tiêu Cục tổng tiêu đầu Vương Phong, ngày mười tám tháng hai lúc gặp mặt, phụng hiến thiếu sót, Công tử Vũ không vui.

Ngày mười chín tháng ba, Vương Phong té ngựa chết.

Nam cung thế gia nhị công tử Nam Cung Ngao, gặp mặt ngày mười chín tháng hai, vô lễ mạo phạm, ngôn ngữ bất kính.

Đêm mười chín tháng hai, Nam Cung Ngao uống rượu trúng gió chết.

Ngũ Hồ Đoạn Môn Đao truyền nhân Bành Quý, gặp mặt ngày hai mươi mốt tháng hai, hành sự bất lực, tiết lộ cơ mật.

Ngày hai mươi hai tháng hai, Bành Quý tự tử sau vườn.

Vừa nhìn thấy những dòng chữ đó, tay của Phó Hồng Tuyết đã lạnh như băng.

Trước mặt Công tử Vũ, vô luận làm sai chuyện gì, kết quả đều như nhau.

Chết. Chỉ có chết mới có thể căn bản giải quyết một chuyện.

Công tử Vũ tuyệt không để ai có cơ hội tái phạm lần thứ hai, càng không dung ai báo thù. Quyển sổ đó tượng trưng quyền lực của y, một thứ quyền lực hoàn toàn làm chủ sinh sát của người ta. Thứ quyền lực đó đương nhiên càng có thể làm cho người ta động tâm hơn xa những châu bảo tài phú.

--- Chỉ cần người có thể chiến thắng, tất cả đều thuộc về người, bao gồm tất cả tài phú, vinh quang, và quyền lực.

Từ xưa đến nay, bọn anh hùng hào kiệt, gian khổ bách chiến, xương chất như núi, huyết chảy như sông, là vì cái gì ?

Thứ dụ hoặc đó có ai có thể kháng cự ?

Phó Hồng Tuyết thở dài một hơi, ngẩng đầu lên, đột nhiên thấy một đôi mắt trong tú đang nhìn mình.

Trong tú sắt vốn chỉ có một quyển sổ và một thanh kiếm, hiện tại lại đột nhiên xuất hiện một đôi mắt còn sắc bén hơn cả kiếm đao.

Cái tú sắt rộng bốn thước đột nhiên biến thành vừa tối vừa sâu, sâu nhìn không thấy đáy, đôi mắt đó từ chỗ tối tăm nhất nhìn hẳn.

Phó Hồng Tuyết không khỏi giật mình thoái lui hai bước, trong tay đã xuất mồ hôi lạnh. Hắn đương nhiên biết mặt bên kia của tủ sắt đó cũng có cửa, bên ngoài cửa cũng có người.

Hiện tại bên cửa đó đã mở ra, người đó đột nhiên xuất hiện.

Nhưng đột nhiên thấy trong bóng tối xuất hiện một đôi mắt như vậy, hắn không tránh khỏi giật mình.

Sau đó hắn lập tức thấy một khuôn mặt đầy nếp nhăn, râu tóc đều đã bạc trắng, là một lão nhân đã kinh lịch phong sương, nhưng đôi mắt của lão lại còn rất trẻ, ngập tràn sức sống và trí tuệ vô hạn.

Lão nhân mỉm cười, thốt:

- Ta biết ngươi có dạ nhãn, ngươi nhất định đã nhìn ra ta là lão nhân.

Phó Hồng Tuyết gật gật đầu.

Lão nhân thốt:

- Đây là lần thứ nhất ngươi nhìn thấy ta, cũng là lần thứ nhất ta tận mắt gặp ngươi, ta chỉ hy vọng không phải lần cuối cùng.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Ông cũng hy vọng ta đánh bại Công tử Vũ ?

Lão nhân đáp:

- Ta ít ra không muốn ngươi chết.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Ta sống đối với ông có lợi gì ?

Lão nhân đáp:

- Không có lợi, ta chỉ hy vọng trận chiến đó có thể công bình chân chính.

Phó Hồng Tuyết thốt:

- Ồ ?

Lão nhân nói:

- Chỉ có cái mạnh chân chính đặc thắng, trận chiến đó mới tính là công bình.

Nụ cười của lão biến mất, khuôn mặt già nua lập tức biến thành trang nghiêm oai phong, chỉ có người quen nắm quyền lực trong tay, mới có thứ biểu tình đó. Lão từ từ nói tiếp:

- Ủng hộ cái mạnh vốn là chuyện thiên kinh địa nghĩa, chỉ có cái mạnh chân chính mới xứng đáng giành được tất cả.

Phó Hồng Tuyết thất kinh nhìn nét cải biến của lão, nhin không được, hỏi:

- Ông thấy ta mạnh hơn so với y ?

Lão nhân đáp:

- Ít ra người là người duy nhất có thể đánh bại y, nhưng người hiện tại quá khẩn trương, quá mệt mỏi.

Phó Hồng Tuyết thừa nhận.

Hắn vốn một mực muốn bảo trì sự trấn định và bình tĩnh, nhưng lại không làm được.

Lão nhân thốt:

- Hiện tại khoảng thời gian từ bây giờ cho đến lúc bọn người quyết đấu còn tám canh giờ, người nếu không thể nghỉ ngơi thoải mái hoàn toàn, tới sáng ngày mai, thi thể của người nhất định sẽ lạnh như băng.

Lão không để Phó Hồng Tuyết mở miệng, lại nói tiếp:

- Đi ra khỏi đây, quẹo về bên phải ba lần, bên trái có một gian phòng, trên giường có một nữ nhân đang chờ người.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Ai ?

Lão nhân đáp:

- Người không nên hỏi nàng là ai, cũng bất tất phải biết vì sao nàng đợi người.

Thanh âm của lão biến thành vừa sắc bén vừa lãnh khốc:

- Nam nhân như người, vốn nên coi nữ nhân trong thiên hạ như một công cụ.

Phó Hồng Tuyết hỏi lại:

- Công cụ ?

Lão nhân đáp:

- Nàng là công cụ duy nhất có thể giúp người thoải mái.

Phó Hồng Tuyết trầm mặc.

Lão nhân thốt:

- Người nếu không chịu làm như vậy, sau khi ra khỏi cửa, quẹo trái ba lần, cũng có thể tìm ra một căn phòng.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Trong căn phòng đó có gì ?

Lão nhân đáp:

- Quan tài.

Tay Phó Hồng Tuyết nắm chặt cán đao:

- Ông là ai ? Bằng vào cái gì mà ra lệnh cho ta ?

Lão nhân mỉm cười, nụ cười vừa thần bí, vừa quỷ dị.

Lúc nụ cười đó xuất hiện, khuôn mặt của lão đã tan biến trong bóng tối, giống như chưa bao giờ xuất hiện.

Phó Hồng Tuyết đi qua hai đồng châu bảo, không quay đầu, ra khỏi cửa, xem ra những châu bảo vô giá đó trong mắt hắn, chỉ bất quá là những đồng rác tanh tưởi.

Hắn vừa ra khỏi cửa, lập tức quẹo về phía trái, quẹo trái ba lần, quả nhiên thấy một cánh cửa.

Giữa căn phòng trống không, chỉ có một cỗ quan tài. Quan tài làm bằng gỗ cực tốt, kích cỡ dài ngắn xem chừng rất vừa vặn thân thể Phó Hồng Tuyết, trên nắp quan tài có giắt một bộ đồ đen, kích cỡ đương nhiên cũng hoàn toàn phù hợp với thân người hắn.

Những thứ đó vốn đặc biệt chuẩn bị cho hắn, mỗi một điểm đều rất chu đáo. Bọn chúng vốn không phải là lần đầu tiên làm chuyện như vậy.

Hắn thậm chí có thể tưởng tượng đến, khi hắn chết, trên quyển sổ cũ kỹ bạc màu đó nhất định có thêm vài hàng mới.

Phó Hồng Tuyết, ngày x tháng x gặp mặt, khẩn trương mệt mỏi, tự đại ngu xuẩn, Công tử Vũ cực kỳ vui mừng.

Ngày x tháng x, Phó Hồng Tuyết chết dưới kiếm Công tử Vũ.

Những hàng đó hắn đương nhiên không thấy được, chỉ có thể thấy trong tâm người ta nhất định khoái trá vui mừng.

Quan tài lạnh như băng, cứng như đá, màu sơn mới lấp loáng trong bóng tối.

Hắn đột nhiên quay mình đi ra, trước hết quay trở lại căn phòng chứa bảo tàng, bên trong lại vang vọng tiếng bặt kiếm đơn điệu ngắn gọn.

Hắn lại không dừng chân, lại quẹo phải ba lần, xô cánh cửa bên trái.

Bên trong cửa một màn hắc ám, không thấy gì, lại có thể thoáng ngửi được một mùi u hương.

Hắn đi vào, bước tới giường. Hắn biết giường đặt ở đâu, hắn đã có thể nghe tiếng tim mình đập thình thịch.

Trên giường quả thật có người sao ? Là ai ?

Hắn không muốn coi một người là công cụ, nhưng hắn cũng biết lời nói của lão nhân là sự thật. Một người nếu muốn gạt bỏ khẩn trương để thoải mái, đó đích xác là biện pháp hữu hiệu.

Trong phòng rất yên tĩnh. Hấn chung quy nghe thấy tiếng hô hấp của một người, tiếng hô hấp nhẹ nhàng đều đều, giống như ngọn gió vi vu quyện qua thảo nguyên ngày xuân.

Hấn nhin không được, hỏi dò:

- Nàng là ai ? Vì sao phải đợi ta ?

Không có tiếng trả lời.

Hấn chỉ còn nước nằm xuống cái giường ấm áp mềm mại, hấn giang tay ra, chạm vào một thân thể càng ấm áp mềm mại, mịn màng như tơ lụa.

Nàng đã hoàn toàn lỏa thể. Ngón tay hấn chạm nhẹ vào phần bụng dưới mịn màng của nàng, tiếng hô hấp lập tức biến thành nhanh gấp.

Hấn lại hỏi:

- Nàng có biết ta là ai không ?

Vẫn không có tiếng trả lời, lại chỉ có một bàn tay, bầu lầy hấn.

Đã rất lâu không có sinh hoạt tình dục, đã làm cho hấn biến thành mẫn cảm xung động, hấn vẫn còn là một nam nhân tráng niên, thân thể hấn đã có biến hóa.

Tiếng thở gấp biến thành tiếng rên rỉ tiêu hồn, dịu dàng dẫn dắt hấn. Hấn đột nhiên đã trầm mình vào một thứ hoan lạc ấm áp thâm thúy.

Thân người nàng giống như thảo nguyên ngọt ngào tươi đẹp giữa ngày xuân, không những nhận nhiều, mà cho cũng nhiều.

Ẩn ước trong cơn si mê, hấn phảng phất nhớ lại lần đầu tiên hấn tiếp thụ thứ hoan lạc này, tình huống cũng đồng dạng, cũng trong bóng tối, nữ nhân đó cũng đồng dạng, thành thực lẫn khát khao. Nhưng cái gì nàng cho lại không phải là tình yêu, ngoài mặt là vì muốn để hấn biến thành một nam nhân, bởi vì đó chính là đêm hấn chuẩn bị phục thù.

Qua ngày thứ hai hấn tỉnh dậy, quả nhiên đã có cảm giác thỏa mãn sung túc chưa từng có, hơn nữa sinh lực lại càng mạnh mẽ.

Nhân sinh quả thật là chuyện kỳ diệu, có lúc "tiêu hao" lại có thể mang lại cho con người sức sống.

Thảo nguyên mát mịn du đưa uốn động, mềm mại lắc lư.

Hấn gơ tay ra, đột nhiên phát hiện trên đầu của nữ nhân khóa thể đó có quấn một cái khăn lụa.

Vì sao ? Có phải nàng không chịu để hấn vuốt ve mái tóc ? Hay là vì nàng căn bản không có tóc ?

Nghĩ đến sóng lưng mỹ miều trắng như tuyết trong hồ tắm, hắn không khỏi có thứ cảm giác phạm tội, nhưng thứ cảm giác tội ác đó lại càng kích thích hắn.

Cho nên hắn hoàn toàn chìm đắm trong một thứ hoan lạc nhục dục chưa từng có, hắn chung quy hoàn toàn thoải mái, giải thoát.

Hắn chung quy thỏa mãn.

o0o

Đã nhiều năm rồi hắn đều không ngủ được một giấc điềm mật như vậy, đến lúc tỉnh lại thì bên người đã không còn ai, bên gối còn lưu lại làn u hương, tất cả hoan lạc lại đã biến thành giấc mộng xuân không còn có thể truy tìm.

Trong nhà không ngờ có ánh sáng. Trên bàn có bày đồ ăn, trên lan can trong phòng nhỏ mặt sau, còn giắt trường bào trắng như tuyết.

Nữ nhân đó quả thật chính là ...

Hắn tự cấm mình nghĩ tới nữa, trầm mình trong hồ nước ấm nửa canh giờ, ăn một ít đồ ăn, hắn lại có cảm giác thỏa mãn sung túc, tràn đầy sức sống, có cảm giác đã đủ sức lực để đối phó với bất cứ cái gì.

Ngay lúc đó, cửa đã mở.

Trác phu nhân đứng trước cửa, lạnh lùng nhìn hắn, ánh mắt mỹ lệ dằng đầy vẻ thù hằn, lạnh lùng hỏi:

- Người đã chuẩn bị chưa ?

Phó Hồng Tuyết gật gật đầu.

Trác phu nhân thốt:

- Tốt, người đi theo ta.

o0o

Thanh âm bạt kiếm đã ngừng hẳn, con đường tĩnh mịch như mộ phần.

Trác phu nhân đi trước, eo mềm mại, phong thái uyển chuyển, hiển lộ vẻ cao quý mê hồn.

Nhưng lúc đó xem ra trong mắt Phó Hồng Tuyết, nàng chỉ bất quá là một nữ nhân bình phàm, hoàn toàn không có điểm gì khác với các nữ nhân khác trên thế gian. Bởi vì

hắn đã hoàn toàn lãnh tĩnh, lãnh như lưỡi đao, tĩnh như bàn thạch.

Hắn phải lãnh tĩnh.

Công tử Vũ ở phía trước, đằng sau phiến cửa đợi hắn, phiến cửa đó rất có thể là phiến cửa cuối cùng hắn đi qua trong đời này.

Trác phu nhân đã dừng chân, quay lại nhìn hắn, đột nhiên mỉm cười:

- Hiện tại ngươi nếu muốn bỏ trốn, ta còn có thể chỉ điểm đường ra cho ngươi.

Nụ cười của nàng cao quý ưu nhã, thanh âm ôn nhu đầm mật. Phó Hồng Tuyết lại đã không thèm nhìn, không thèm nghe, hắn đẩy cửa, uốn ngực tiến vào, tư thế bước đi vẫn vững về tức cười.

Nhưng trên thế gian này đã không còn chuyện gì có thể làm cho hắn dừng lại. Trong tay hắn đương nhiên còn nắm chặt cán đao của hắn.

Tay trắng nhợt, đao đen sì !

Trong tay Công tử Vũ không có kiếm, kiếm nằm gần người hắn trên thạch đài.

Kiếm đỏ tươi, đỏ như máu tươi.

Y dựa mình vào thạch đài, lặng lẽ đứng đợi Phó Hồng Tuyết bước tới, trên mặt vẫn mang cái mặt nạ đồng xanh đáng sợ, nhãn thần lãnh khốc, so với cái mặt nạ còn ngọt ngào hơn.

Phó Hồng Tuyết lại chùng như không nhìn thấy, không nhìn thấy con người đó, cũng không nhìn thấy thanh kiếm đó, hắn đã đạt đến cảnh giới vật ngã lưỡng vong, ít ra đó là yêu cầu của hắn đối với mình --- vô sinh tử, vô thắng bại, vô nhân, đó không những là cảnh giới làm cho con người cao thâm nhất, cũng chính là cảnh giới tối cao trong võ công.

Chỉ có lúc trong tâm cảnh hoàn toàn không linh thanh triệt, mới có thể siêu việt vượt qua mọi đao pháp. Không những phải siêu việt vượt qua sự câu thúc của hình thức, mà còn phải siêu việt vượt qua giới hạn của tốc độ.

Hắn có thật sự có thể làm được một điểm đó không ? Những bậc tông sư danh tiếng xưa nay, có ai có thể làm được một điểm đó ?

Đuốc cháy sáng.

Mặt nạ đồng của Công tử Vũ, lấp lánh dưới ánh lửa, nhìn phảng phất cũng có sinh mệnh, biểu tình cũng có biến hóa.

Nhãn thần của y lại tuyệt đối lãnh tĩnh, đột nhiên hỏi:

- Ngươi có chắc quyết định bỏ qua không ?

Phó Hồng Tuyết hỏi

- Bỏ qua cái gì ?

Công tử Vũ đáp:

- Bỏ qua quyền lợi tuyển lựa người chứng kiến !

Phó Hồng Tuyết trầm mặc, qua một hồi rất lâu, mới từ từ đáp:

- Ta chỉ muốn kiếm một người.

Công tử Vũ hỏi:

- Ai ?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Một lão nhân trong tú sắt.

Ánh mắt của Công tử Vũ đột nhiên phát ra một thứ biến hóa kỳ quái, nhưng lại lập tức khôi phục vẻ lãnh tĩnh, hỏi:

- Người có biết người nói đến ai không ?

Kỳ thật y đương nhiên biết, nhưng Phó Hồng Tuyết tịnh không tranh luận, lập tức đáp:

- Chuyện đó ta bỏ qua.

Công tử Vũ phảng phất thở phào, thốt:

- Nếu như vậy, xem chừng phải để ta tìm sáu người đến làm chứng.

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Rất tốt.

Trác phu nhân hỏi:

- Người thứ nhất là ta, người không phản đối chưa ?

Phó Hồng Tuyết lắc đầu.

Công tử Vũ thốt:

- Người thứ hai là Trần đại lão bản.

Bên ngoài cửa lập tức có người hô to:

- Mời Trần đại lão bản.

Người có thể có đủ tư cách chứng kiến trận chiến này, đương nhiên rất có thân phận, người có thứ tư cách đó tịnh không nhiều.

Nhưng vị Trần đại lão bản này xem ra lại là một người vừa bình phàm vừa dung tục, trên khuôn mặt phì nộn tuy mang một nụ cười rất hòa khí, lại không giấu được sự sợ sệt trong tâm.

Công tử Vũ thốt:

- Người đương nhiên nhận ra Trần đại lão bản này.

Y nói tiếp:

- Trần đại lão bản đó cũng nhận ra người.

Trần đại lão bản lập tức cười bồi:

- Tôi nhận ra, một năm trước bọn tôi đã có gặp qua ở Phượng Hoàng Tập.

Tử trấn hoang lương, chiêu bài cũ kỹ lắc lư trong gió. Rượu cất lâu năm.

Trần gia lão điểm.

Phó Hồng Tuyết đương nhiên nhận ra con người đó, nhưng hắn lại xem chừng hoàn toàn không thấy.

Công tử Vũ không không để ý, lại điềm đạm hỏi Trần đại lão bản:

- Bọn người có rất quen thuộc không ?

Trần đại lão bản đáp:

- Không thể cho là rất quen thuộc, trước sau chỉ gặp mặt có một lần.

Công tử Vũ hỏi:

- Chỉ gặp qua một lần, người lại nhớ ?

Trần đại lão bản do dự, đáp:

- Bởi vì sau khi vị khách đó ghé qua tiểu điểm, tiểu điểm bị hủy diệt, Phượng Hoàng Tập cũng bị hủy diệt, tôi ...

Lão đột nhiên có cảm giác cổ họng khô ran, không ngừng ho, ho sặc sụa gân xanh trên mặt nổi lộ, trong mắt lại phảng phất đang chảy nước mắt.

May mắn là Công tử Vũ đã khoát tay:

- Mời ngồi.

Trác phu nhân lập tức đỡ lão, dịu dàng thốt:

- Bọn ta ngồi bên kia, đôi xanh không sợ bị lửa thiêu, chuyện quá khứ lão cũng bắt tất giữ trong lòng.

Trần lão bản ấp úng:

- Tôi không ... không ...

Câu nói còn chưa dứt, đã khóc òa âm ỉ.

Đương lúc hai đại cao thủ chuẩn bị quyết đấu, người làm chứng lại khóc òa, chuyện đó cũng hiếm thấy.

Thần sắc Công tử Vũ bất động, điềm đạm thốt:

- Trần đại lão bản không những lão thành đôn hậu, hơn nữa kiến thức am tường,

làm người chứng nhất định cũng không tệ.

Phó Hồng Tuyết thốt:

- Được.

Hắn nói rất bình tĩnh, xem chừng chuyện đó vốn là chuyện đương nhiên.

Công tử Vũ cũng tịnh không lộ xuất vẻ thất vọng, thốt:

- Người thứ ba là chủ nhân của "Tàng Trân Các Chủ", Nghê Bảo Phong Nghê lão tiên sinh.

Bên ngoài cửa cũng lập tức có người hô to:

- Mời Nghê lão tiên sinh.

Một lão nhân vận cẩm y hoa phục ngẩng cao đầu, lúc nhìn Phó Hồng Tuyết, trong mắt dâng đầy oán độc hận cừ.

Vô luận là dạng người nào, nếu thấy kẻ giết chết con mình ngay trước mặt, còn có thể nói gì.

Nghê Bảo Phong đã ngồi xuống, ngồi kế bên Trần đại lão bản đang đắm lệt, ánh mắt vẫn còn nhìn Phó Hồng Tuyết chằm chằm.

Công tử Vũ thốt:

- Nghê lão tiên sinh là võ lâm tiền bối, không những biết nhiều về bảo vật, hơn nữa còn biết đánh giá con người.

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Ta biết.

Công tử Vũ thốt:

- Có thể mời Nghê lão tiên sinh đến làm chứng cho bọn ta, thật sự là vinh hạnh của bọn ta.

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Đúng.

Công tử Vũ hỏi:

- Ta mời ba vị đó đến làm chứng, người không phản đối chứ ?

Phó Hồng Tuyết lắc đầu.

Công tử Vũ thốt:

- Cao thủ tương tranh, chỉ cần có bất mãn là có thể thua hoàn toàn, cho nên cả tâm tình đều không thể có nửa điểm ảnh hưởng.

Phó Hồng Tuyết nói:

- Ta biết.

Công tử Vũ hỏi:

- Bọn họ đều không ảnh hưởng tới người ?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Không.

Công tử Vũ nhìn hấn, trong mắt không ngờ vẫn không để lộ vẻ thất vọng.

Trên mặt Phó Hồng Tuyết hoàn toàn không có biểu tình gì. Ba người đó là cừu nhân của hấn cũng được, là tình nhân của hấn cũng được, khóc cũng được, cười cũng được, hấn hoàn toàn không để trong tâm, bởi vì hấn căn bản không nghe gì, không thấy gì.

Trận quyết đấu này công bình cũng được, không công bình cũng được, hấn cũng không thèm để ý.

Trác phu nhân nhìn hấn dăm dăm, Nghê Bảo Phong và Trần đại lão bản cũng nhìn hấn, thần sắc mỗi người đều rất kỳ quái, cũng không biết là kinh ngạc ? Hay sợ hãi ? Hay là bội phục ?

Thần sắc của Công tử Vũ lại vẫn bất động, thốt:

- Người thứ tư là Như Ý đại sư của Cửu Hoa Sơn.

Bên ngoài cửa đương nhiên có người hô to:

- Mời Như Ý đại sư.

Nhìn thấy người đó từ từ đi vào, mặt Phó Hồng Tuyết đã có biến đổi, chùng như cảnh giới đề phòng bất bại, đã đột nhiên đổ sụp.

- o O o -